

ANDERS LUNDIN berättar

Det blev en skiva. Till sist.

I minst femton år har jag tänkt att jag ska göra en skiva. Men hela tiden har det kommit saker emellan.

Kanske är det inte exakt den här skivan som jag har haft i mitt huvud all denna tid. Det är ju så mycket olika musik man har hållit på med och varit intresserad av. Men när jag så småningom återvände till min förälskelse i gamla svenska visor klarnade det.

För det var med visböckernas lite ålderdomliga texter och melodier mitt eget plinkande och knäppande på gitarren började i tonåren. Jag brände igenom "Flicka från Backafall" och "Helgdagskväll i timmerkojan" och fascinerades av tonen och stämningen. Sedan dess har mycket vatten runnit under broarna och ännu mer musik genom öronen, så någon skiva med blott lutackompanjemang var det aldrig riktigt tal om. På vägen träffade jag Oscar Söderberg och med hjälp av hans ändlösa tålmod har vi botaniserat bland alla möjliga influenser och prövat oss fram på jakt efter en knirrande knarrigt träig ljudbild som vi sen försökt polera upp efter konstens alla regler.

Det här med att spela och skriva är inte något som plötsligt poppat fram från ingenstans. Det har pågått hela långa tiden, om än inte lika bullrigt.

När de första ackorden på pappas gitarr klingat ut kom spelandet snart att handla om rock och fusion och Kebenekaiseinspirerad instrumentalprogg och allt var det var. Jag ville bli musiker, en sån där skicklig jäkel som kliver in i studion och sätter låten på första tagningen.

Som jag övade. Det där med att sätta det på första tagningen kom jag aldrig ens i närheten av, är jag rädd, men ett tag gick det riktigt bra. Under några år turnerade jag och spelade gitarr rätt mycket med diverse band och sångare. Jag skrev låtar men mest för att vi skulle ha något att spela. När de jag spelade med sen fortsatte med mer framgångsrika band stod jag liksom kvar med snacket mellan låtarna. Vilket inte var så dumt. Jag hade upptäckt att jag var rätt bra på det och sökte mig till radio. En annan bana tog sin början.

Men spelandet har följt mig hela vägen. Jag har gjort musik till radiopjäser, skrivit texter åt andra och gjort låtar som ska passa in här och där. Mest har det märkts i form av musik till barnprogram och barnskivor. Tillsammans med Lars In de Betou har jag gjort fyra barnskivor (okej, den första gavs ut på kassett, man gjorde så på den tiden). En Grammis har vi fått och alla har varit nominerade, så det får man vara nöjd med.

Fast inte riktigt. Någon gång skulle jag göra något alldeles eget.

Det blev en skiva. Till sist.